

nej Herrmann-Otavský: Československé právo směnečné, II. vyd., str. 155, 156). V nauce se v té příčině názory rozcházejí. Někteří mají za to, že při střetu zákonů rozhoduje právo místa platebního (Dr. Ludwig Raiser: Die Wirkungen der Wechselklärungen im internationalen Privatrecht 1931, str. 87, Staub-Stranz: Commentar zur Wechselordnung, pozn. 9 při čl. 86), jiní pokládají za rozhodné místo, kde skripturní akt byl proveden, tedy, kde byla směnka indosována, kde byla přijata nebo kde byl podstoupen směnečný závazek rukojemský (lex loci actus) (Grünhut, Wechselrecht II. str. 578, 579, Rouček: Nové československé právo směnečné 5. vyd., str. 42, kap. 27). Nejvyšší soud se přiklonil k názoru posléz uvedenému již ve svém rozhodnutí čís. 2916 sb. n. s., vysloviv, že akcept a závazek přijatelův, který se uskutečnil v tuzemsku, jest posuzovati podle tuzemských předpisů, třebas byla směnka splatná v cizině, a nemá příčiny, by v souzeném případě zaujal jiné stanovisko. Pro tento názor mluví zejména úvaha, že každý ze skripturních aktů těže směnky jest na ostatních nezávislý, právně samostatný, takže ten, kdo skripturní prohlášení učinil, má pro sebe domněnku, že měl na mysli právo toho místa, kde jeho prohlášení bylo učiněno. Kdo podepíše směnku za vlády zákonodárství, které předpisuje za určitých podmínek protest k zachování směnečného práva proti němu, činí tak pod podmínkou, že nebude směnečně zavázán, nebude-li neplacení zjištěno protestem. Posoudil tudíž odvolací soud věc správně po právní stránce.

Čís. 11579.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Bytu bylo »použito k účelu, pro který byla výpověď povolena« (§ 1 odst. 3 zák.), nastěhovala-li se do něho osoba, jejíž potřeba bytu byla důvodem pro souhlas k výpovědi. Nestací, že se oprávněná osoba nastěhovala v určené době do domu, v němž byl pro ni uvolněn byt, a že v domě tom bydlí, aniž stačí, že se ona osoba nevzdala nároku na byt.

Slova »po uprázdnění« značí, že se vypovězený nájemník skutečně z bytu vystěhoval, nikoliv ukončení nájemního poměru vypovězeného nájemníka, po případě konec lhůty stanovené v usnesení o výpovědi.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv I 578/32.)

Žalovaná, majitelka domu, vymohla si soudní schválení výpovědi žalobce z bytu ve svém domě, ježto bytu potřebuje nutně pro svou dceru. Žalobce se z bytu vystěhoval dne 21. června 1931. Dcera žalované se však nenastěhovala do bytu, obývaného dříve žalobcem, nýbrž do jiného bytu v domě žalované. Žalobě, již se domáhal žalobce na žalované znovu-pronajetí onoho bytu, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobou, o níž jde, domáhá se žalobce jako nájemce na žalované jako na pronajímatelce splnění povinnosti, uložené jí ohledně znovu-pronajmutí bytu v § 1 odst. (3) zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44

sb. z. a n. Jde proto o výklad tohoto ustanovení zákona, zejména o výklad toho, co značí slova »nebude-li jich do čtyř neděl po uprázdnění použito k účelu, pro který byla výpověď povolena«. Podle § 6 obč. zák. nesmí býti zákonu při jeho používání dáván jiný smysl, než vyplývá z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Přihlíží-li se k této zásadě, lze slovům »nebude-li jich použito k účelu, pro který byla výpověď povolena« dáti jen ten smysl, že se osoba, jejíž potřeba bytu byla důvodem pro připuštění výpovědi, nenastěhovala do bytu. Neboť o použití bytu lze ve smyslu zákona mluvit jen, když se osoba, pro niž byl byt uvolněn, skutečně do bytu nastěhovala, ježto jen tehdy ho skutečně používá. Nestačí proto, mělo-li býti vyhověno zákonu, že se oprávněná osoba, dcera žalované, nastěhovala v určené době do domu, v němž byl pro ni uvolněn byt, a že v domě tom bydlí, aniž stačí, že se ona osoba nevzdala nároku na uvedený byt. Zákonu mohlo býti vyhověno jen, kdyby se byla dcera žalované v době zákonem stanovené také skutečně nastěhovala do bytu pro ni uvolněného. Že tomu tak bylo, žalovaná ani netvrdí, a uvádí naopak v dovolání, že si oprávněná osoba, její dcera, v zájmu majitelky domu prozatím ji na pomoc pomohla. Pokud jde o dobu, od níž jest počítati lhůtu čtyř neděl, značí slova »po uprázdnění« podle smyslu zákona okamžik, kdy se vypovězený nájemník skutečně z bytu vystěhoval, neboť jen v tom případě jest byt uprázdněn. Okamžikem tím byl podle zjištění nižších soudů 21. červen 1931. Naproti tomu není v zákoně opory pro názor dovolatelky, že lze dobu tu nejvýše počítati ode dne ukončení nájemního poměru žalobce, po případě teprve od konce lhůty stanovené v usnesení o výpovědi.

Čís. 11580.

Veřejná obchodní společnost není zvláštním podmětem ani právníkou osobou.

Příslušnost podle § 87, první odstavec, j. n.

Obchodní živnost neprovozuje veřejná obchodní společnost jako taková, nýbrž její společníci. Nezáleží na tom, že v čase dohod, z nichž jest žalováno, nebyl žalovaný majitel závodu ještě společníkem firmy, nýbrž se vyžaduje jen, by se právní poměr, z něhož jest majitel závodu žalován, vztahoval k této výdělečné činnosti.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, R II 112/32.)

Žalobce K. a žalovaný B. byli společníky veřejné obchodní společnosti S. a K. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se K. na B-ovi, bydlícím v Praze, jednak platu, jednak plnění z úmluvy, podle níž neměl býti na dále společníkem firmy, začez mu mělo býti vyplaceno odbytné. Žalobu zadal K. na krajském soudě v J., v jehož obvodě (§ 87, první odstavec, j. n.) byl závod firmy S. a K. Soud první stolice k námitce místní nepřislušnosti žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl ná-